

Bekendtgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser og om international handelsvoldgift.

I henhold til § 10 i lov nr. 181 af 24. maj 1972 om voldgift fastsættes:

Kapitel 1.

Anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser.

§ 1. Udenlandske voldgiftskendelser har bindende virkning her i landet, hvis de angår en tvist, som efter dansk ret kan afgøres ved voldgift, og anerkendelsen ikke vil være åbenbart uforenelig med landets retsorden.

§ 2. Kendelser i tvister vedrørende handelsforhold, som har bindende virkning her i landet, og som er afsagt i et land, der har tiltrådt New York-konventionen af 10. juni 1958 om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser, kan fuldbyrdes her i landet.

Stk. 2. Fuldbyrdelsen sker efter samme regler, som gælder for fuldbyrdelse af danske voldgiftskendelser. Fogeden kan kræve, at anmodningen om fuldbyrdelse er vedlagt en bekræftet oversættelse af kendelsen og voldgiftsaftalen.

§ 3. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan efter påstand nægtes, hvis:

- 1) parterne ikke har kunnet indgå voldgiftsaftalen efter loven i det land, hvori de har bopæl, eller aftalen er ugyldig efter den lov, som parterne har vedtaget for den, eller i mangel af sådan vedtagelse efter loven i det land, hvor kendelsen er afsagt,
- 2) den part, der kræver voldgiftskendelsen tilsidesat, ikke har fået behørig meddelelse om udpegningen af voldgiftsmænd eller om voldgiftssagens behandling eller af anden grund har været ude af stand til at varetage sine interesser under sagen,
- 3) voldgiftskendelsen afgør spørgsmål, som ikke er omfattet af voldgiftsaftalen; i det omfang, kendelsen tillige afgør spørgsmål, som er omfattet af voldgiftsaftalen, skal den dog anerkendes og fuldbyrdes, hvis disse afgørelser kan udskilles fra afgørelser, der ikke er omfattet af aftalen,
- 4) voldgiftsrettens sammensætning eller dens behandling af sagen ikke har været i overensstemmelse med parternes aftale eller i mangel af sådan aftale med loven i det land, hvor voldgiften har fundet sted, eller

- 5) voldgiftskendelsen endnu ikke er blevet bindende for parterne eller er blevet tilsidesat eller suspenderet af en kompetent myndighed enten i det land, hvor kendelsen er afsagt, eller i det land, efter hvis ret kendelsen er afsagt, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. Har det land, i hvilket en voldgiftskendelse er blevet tilsidesat eller suspenderet, jfr. stk. 1, nr. 5, tiltrådt den europæiske konvention af 21. april 1961 om international handelsvoldgift (Genevekonventionen), kan anerkendelse eller fuldbyrdelse kun nægtes, hvis tilsidesættelsen eller suspensionen er begrundet med en af de i stk. 1, nr. 1-4, nævnte grunde.

Kapitel 2.

International handelsvoldgift.

§ 4. Bestemmelserne i dette kapitel gælder for voldgift i handelsforhold mellem personer, selskaber eller lignende, som ved aftalens indgåelse havde bopæl eller sæde i forskellige lande, der har tiltrådt den europæiske konvention af 21. april 1961 om international handelsvoldgift (Genevekonventionen).

Stk. 2. En voldgiftsaftale skal være underskrevet af parterne eller fremgå af en udveksling af breve, telegrammer eller fjernskrivermeddelelser. Hvis der ikke kræves skriftlighed efter lovgivningen i de lande, i hvilke parterne har bopæl eller sæde, er aftalen dog bindende, hvis den er i overensstemmelse med forskrifterne i vedkommende landes lovgivning.

Stk. 3. Et selskabs sæde er det sted, hvor den forretningsafdeling, der indgik aftalen, er beliggende.

§ 5. Påhviler det parterne at udpege voldgiftsmænd, skal dette ske inden 30 dage efter, at klageren har underrettet indklagede om, at han ønsker voldgift. Undlader en part, der har bopæl eller sæde her i landet, at udpege sin voldgiftsmand, udpeges denne, medmindre andet er aftalt, efter anmodning fra den anden part af Den Danske Nationale Komite under Det Internationale Handelskammer. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt. gælder også for udpegningen af en stedfortræder for en tidligere udpeget voldgiftsmand.

§ 6. Hvis voldgiftsaftalen ikke indeholder regler om udpegning af voldgiftsrettens formand, foretages valget, hvis parterne ikke kan enes herom, af de udpegede voldgiftsmænd. Indeholder aftalen ikke regler om stedet for voldgiften eller om voldgiftssagens behandling, og kan enighed herom ikke opnås, træffes de nødvendige bestemmelser af voldgiftsretten.

Stk. 2. Kan der ikke opnås enighed mellem parterne om udpegning af en enevoldgiftsmand, eller kan de udpegede voldgiftsmænd ikke enes om de i stk. 1 nævnte forhold, kan klageren, hvis voldgiften i henhold til parternes aftale skal finde sted her i landet, anmode Den Danske Nationale Komite under Det Internationale Handelskammer om at træffe de nødvendige foranstaltninger. Bestemmelsen i 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse i andre tilfælde, hvor

parterne har truffet aftale om stedet for voldgiften, såfremt indklagede har bopæl eller sæde her i landet.

Stk. 3. Er det ikke aftalt, hvor voldgiften skal finde sted, kan klageren, hvis indklagede har bopæl eller sæde her i landet, anmode Den Danske Nationale Komite under Det Internationale Handelskammer eller den i Genevekonventionens tillæg omhandlede Særlige Komite om at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Stk. 4. Undlader klageren at udøve sine rettigheder efter stk. 2 og 3, kan disse udøves af indklagede eller af voldgiftsmændene.

§ 7. Træffer Den Danske Nationale Komite under Det Internationale Handelskammer ikke inden 60 dage efter at have modtaget anmodning herom en af de i §§ 5 og 6 nævnte foranstaltninger, kan vedkommende part anmode Den Særlige Komite om at foretage det fornødne.

§ 8. Har parterne aftalt, at tvisten skal behandles ved permanent voldgiftsinstitution uden at bestemme, ved hvilken institution voldgiften skal foregå, kan klageren, hvis parterne ikke kan enes herom, forlange en sådan institution udpeget efter reglerne i § 6.

§ 9. Er det ikke aftalt, om voldgiften skal foregå ved en permanent voldgiftsinstitution eller ved ad hoc voldgift, og kan enighed herom ikke opnås, kan klageren forlange spørgsmålet afgjort efter reglerne i § 6. Vedkommende myndighed kan enten henvise parterne til en voldgiftsinstitution eller opfordre dem til inden en fastsat frist at udpege deres voldgiftsmænd og enes om de øvrige nødvendige foranstaltninger til voldgiftens gennemførelse. Henvises parterne til ad hoc voldgift gælder reglerne i §§ 5 og 6.

§ 10. Indsigelse mod en voldgiftsrets kompetence under påberåbelse af, at der ikke foreligger nogen voldgiftsaftale, eller at aftalen er ugyldig eller bortfaldet, skal fremsættes under voldgiftssagen senest ved afgivelse af svar vedrørende sagens realitet. Indsigelse om, at voldgiftsretten har overskredet sin kompetence, skal fremsættes så snart det spørgsmål, med hensyn til hvilket voldgiftsretten påstås ikke at have kompetence, rejses. Voldgiftsretten kan dog tillade, at en indsigelse fremsættes senere, hvis den finder forsinkelsen undskyldelig.

Stk. 2. Indsigelser, der ikke er fremsat inden de i stk. 1 nævnte frister, kan ikke fremsættes senere, hverken under voldgiftssagen eller under en efterfølgende retssag eller i forbindelse med kendelsens fuldbyrdelse. Voldgiftsrettens afgørelse af, om en indsigelse er fremsat for sent, kan dog prøves særskilt af domstolene.

§ 11. En parts evne til at indgå en voldgiftsaftale bedømmes efter loven i det land, hvori han har bopæl.

Stk. 2. Andre spørgsmål vedrørende en voldgiftsaftales gyldighed bedømmes efter den lov, som den efter parternes aftale skal bedømmes efter. Er der ikke truffet aftale herom, afgøres spørgsmålet efter loven i det land, hvor

voldgiftskendelsen skal afsiges, eller, hvis dette sted ikke kan udpeges, efter de regler, som følger af dansk international privatret.

§ 12. Er det ikke aftalt, hvilket lands ret voldgiftsretten skal anvende ved sagens afgørelse, bestemmes dette af voldgiftsretten i overensstemmelse med de internationalprivatretlige regler, der gælder herom. Uanset om der foreligger en aftale eller ej, skal voldgiftsretten tage hensyn til kontraktens bestemmelser og til handelssædvaner.

Stk. 2. Voldgiftsretten skal afgøre sagen efter billighed, hvis parterne har vedtaget dette og kan gøre det efter den lov, der gælder for voldgiften.

§ 13. Voldgiftskendelsen skal begrundes, medmindre parterne udtrykkelig har vedtaget andet eller har aftalt en voldgiftsprocedure, hvorefter det ikke er sædvanligt at begrundede kendelser. I sidstnævnte tilfælde kan en part dog forlange, at kendelsen skal begrundes, såfremt anmodning herom fremsættes inden afslutningen af den mundtlige forhandling eller, hvis sagen ikke forhandles mundtligt, inden kendelsens udfærdigelse.

§ 14. Bestemmelserne i § 5, § 6, stk. 2-4, og §§ 7-9 gælder ikke i forhold mellem parter, der har bopæl eller sæde i lande, der har tiltrådt europarådsaftalen af 17. december 1962. I sådanne tilfælde skal enhver vanskelighed, der opstår med hensyn til voldgiftsrettens sammensætning eller virksomhed, efter anmodning af den part, der har rejst sagen, indbringes for domstolene til afgørelse.

Kapitel 3.

Andre bestemmelser.

§ 15. Kan sag om en voldgiftsaftales eller en voldgiftskendelses gyldighed anlægges her i landet, og er ingen dansk domstol kompetent efter almindelige regler, kan sag anlægges ved sø- og handelsretten i København.

§ 16. Konventionsteksterne samt oplysning om, hvilke lande der har tiltrådt konventionerne, og om de forbehold, der er afgivet i forbindelse hermed, vil blive gengivet i Lovtidende C 1973.

Stk. 2. Meddelelse om yderligere ratifikationer m.v. af konventionerne vil blive givet i Lovtidende C.

§ 17. Bekendtgørelsen træder i kraft den 21. marts 1973.
Justitsministeriet, den 7. marts 1973.